

Een Weerzien.

haar, en kermend te schreien: Ik haat je, ik haat je, omdat hij jou liefheeft en mij niet. . . . Ze beet zich op de lippen, scherp haar tanden zettend in den onderlip. Ze moest haar smartende woede verbijten, wendde zich af, de tranen in de oogen, naar buiten. . . .

De avond viel, de omtrekken der dingen kwijnen weg in den dun-duisterenden schemer. . . . De schemer was eensklaps gedaald over alles: een inbezitneming van alle dingen, na 't zich mengen in het licht van den dag, het samenvloeien van teer-heldere en donkerder tinten. Op de veranda's van de huizen vóór haar, aan beide zijden, gelach en gepraat; vroolijk geroep van kinderen die speelden op balken, hol-rammelend onder hun drukke voetjes; en alles was als verinnigd en vergeheimzinnigd in den weemoedigen overgang van dag op nacht. In de verte, van de weilanden, klonk klagend, nu en dan, 't geloei van een koe. . . . En nog meer verzachtten de geluiden, totdat alles werd één zachte harmonie van kleur en gerucht. . . .

De beide meisjes spraken nu over andere dingen, met gedempte stem, als bevreesd de stilte van den avond te verbreken door hard gepraat. Na een poosje stond Klara op en Marie bracht haar naar beneden om haar uit te laten. Weer op haar kamertje, stak zij de lamp aan, nam een blad papier voor zich en ging schrijven. Ze deed dit meer, en vaak was 't een verlichting voor haar toe te vertrouwen aan 't blanke papier haar innige gedachten. Ze zocht naar woorden, 't scheen dat haar verdriet te groot was om gezegd te worden op 't papier, of elke uitdrukking van wat er roesde in haar loome hoofd onmogelijk was. 't Stond er zoo gebrekkig, zoo half-waar:

27 Augustus. Nu is alles voorbij, en zit ik hier in mijn kamertje, en wil ik neerschrijven mijn wanhoop. Hij heeft haar gevraagd, ze zullen altijd, altijd samen zijn. Hij zal haar omarmen, haar kussen. Hij zal zijn hoofd leggen tegen haar borst en zij zal streelen zijn haar, zijn wangen, zijn handen. Wanneer hij verdriet heeft, zal hij 't zeggen tegen haar, en zij zal hem troosten. . . .

Tot zoover schreef ze, toen schoof ze driftig

het papier weg, en het hoofd steunend tusschen de handen, de ellebogen op tafel, begon ze in zich te spreken, verward en hartstochtelijk: o God, hoe verdraag ik het! Waarom zij, en niet ik? Waarom? Waarom? Waarom ben ik een gewoon meisje, met gewoon-blaauwe oogen, bleeke wangen, en tener, al te tener? O, nu voel ik de wanhoop, de ellende gewoon te zijn. Was ik maar mooi, mooi zooals Klara, dan zou hij 't heerlijk vinden misschien mij te omhelzen. Van vriendschap sprak hij, van vriendschap. . . . Ik wil geen vriendschap, ik wil *liefde*. Vriendschap, dat is aardig en gezellig, lief en vriendelijk, maar liefde is goddelijk. Liefde is alles te zamen: het innige samen-praten, het alles-elkaar-toevertrouwen, maar ook het hevige verlangen naar elkaars lippen en handen. . . . Vriendschap wil hij mij geven, hij wil mijn vriend zijn, zooals hij 't is van Jan, Piet en. Klaas. Bah! ik spuw op die vriendschap. . . . En al 't andere zal zij hebben. . . . O, ik haat haar, ik haat haar. . . . En dan lief zijn, feliciteeren, je blij en opgewekt toonen, zeggen op een toon van sympathie: voel je je nu niet héél gelukkig? Wanneer is de receptie, of houden jullie geen receptie? en al die vragen meer, en dan de tranen teruggedwingen met geweld, die je in de oogen springen. . . . O dat comediespelen, dat voortdurend een masker dragen van verwrongen kalmte en vriendelijkheid. Nee, ik houd het niet uit met 't vooruitzicht van wat nog komen moet! . . . Plotseling barstte ze in snikken los, koortsig schokte haar lichaam, terwijl ze hijg-trillend beet op haar vochtigen zakdoek. Het schreien deed haar goed. Langzamerhand werd ze kalmer, enkele tranen drupten nog uit haar natte oogen langs de gloeiende wangen. Ze las wat ze geschreven had; hoofdschuddend lei ze 't papier weg in haar portefeuille en nam een velletje postpapier voor zich. Ja, dadelijk, nog dezen avond, zou ze schrijven aan haar tante in Arnhem of ze een poos mocht komen logeeren. Ze was al zoo vaak gevraagd, maar altijd had ze geweigerd, omdat ze er tegen op zag, zich weer te moeten schikken naar andere gewoonten en gedachten, die een andere omgeving met zich meebrengt. Daarom vond ze 't uit-